

המביא גם פרק שני גיטין

מסורת הש"ס

(א) ב"ב קעה: כמזבח קב,
(ב) לקמן כב: ע"ש [עדות
פ"ב מ"ג], (ג) [לקמן עת.
ב"ק יב. ב"מ ט:], (ד) ב"ק
יב. ב"מ ט: לקמן עת.,
(ה) [לקמן כד. סג:],
(ו) [לקמן עז: ב"מ י:],
(ז) [קדושין מ.א.],
(ח) [ירמיה לז, ט] (ט) [דברים
כד, י] (י) [שם, יא] (יא) [ושם ד"ה
כמנחין], (יב) [במס' שם ד"ה
אלכא], (יג) [וכי ב"ב שם
דף קא: ד"ה ה"ג].

מוסף רש"י

עבר הירוצא לאחר
והיתרו ששירותו. מהם
העצמא מעדס כחוב פלוני
זכר והוא מודה דכר
(כתובות קכ): ואז שמת:
הכח העצמא חסר חסומת
ההעדרס אז פלוני כן פלוני
עבר (שם) (שם) (שם).
העצמא מוכנסים בן
החורין. תלונן מן העבר
פולח מלכס מעשדס
מן זלחח חסומת העצ
זכר הוא על כמלס על
פסח (כתובות קכ) עצרות
שבעל פה. זלחח על
פסח הוא כיון דלח חסומי
עדיס על העצרות. שטר
הדין לערז בלח שטר
החסר מן מעות (שם) (שם)
אשר חרובתא היה
ומקנתו לבעל וחסר
ומסופיו לו לגירוסין (לשון
הדין) והדין חרובא היה
שזכר פרעון
המנוח שחשס היה
לו לכתוס ומסופיו לו
לחיה (שם).
הירוצא מרובלת אז קנה.
קונה לעצמיו כל
דלחח חסר היה מחבלת
חזר (ב"ב ק"ג) חזר מלכס
חזר עשיון דמקד, דכר
ההעדרס חסר תנא חסא
תלס חסר חרופסו
העצמא דלח מיד היה
ששמתה (ב"ב ק"ג). כל
שאליו מהלך אל קנה.
לעצמיו חסר חסר היה
דומח חסר היה
קונה חסומת חסר
ולחחא בחסות.
כענן שבעד פכות שטר
הדין ליקר. דמי חסר
החסר (ב"ב ק"ג) חצר מהיבא
מיהר. דמי
ומתן דיהר. חסר שומע
מחשמה דכתיבי (בבבב)
קח חסר אל חסר
מקד חסר (שם).

פסקי רי"ד

ת"ש האשה כותבת את
גיטה והאיש כותב את
שברו שזין קיום הגט
אלא בחזיתיו. פ' אלמא
האשה כותבת גיטה בביר
שלה ונתנו לבשל והבעל
המתחזקת ונתנו לה
ומגרשה בו ש"מ שגב
האשה יודעת להקנות.
ומהאז מוכיח שצריך
הסופר להקנות הנייר
והדיו והקולמוס לבשל כדי
לשלו הכל שלו. ועל זה
שם עבר ונתן לה את
העבר תופק דכתב שיכול
ההודייה הוא בעל מסירה
וד' אלעזר היא אי בעית
אימא אפילו תימא ד' מאיר
ובכתובת קעקע:

קוקן שאני ידיע לאקטיווי. שהוא חכם וידיע שאינו שטר אלף אס כן ממקנהו לו לגמרי וגמר דעתיה ומקני אבל אשה לא ידיעה כולי האי וולא גמרה לאקטיווי דעתה אלף בשאלה בעלמא: **לאחר חיסום שערות.** לאחר שנחתם השטר כתב הערצ כתב ידו ואני ערב:

גובה. המלוה ממנו: **מנכסים בני חורין**. אבל לא ממשעבדי כיון דליה שטרא בעדדים לית ליה קלא והוה ליה כמלוה על פה. אלמא כל אדם נמי מקנה דאחא האי שטרא כשחתם בו העבד לאחר זמן כדר היה מקור לתלוה והדאך נכסי הערב הוה משמעבדים בו והא בעינן ספר מקנה^א ואי לאו דאקנייה ניהליה מלוה לערב וחתם והדר מסריה ניהליה: **כופתם** ו**אחא גיטא**. ומקניא ליה לבעל ויהיב ליה ניהלה: **והאיס כופת את שוכרו**. פפרעון הכתובה שפרע ומקנהו לאשה והיא מחתמת עדים ומוסרתו לו לראיה צידד: **עליו**. על העבד: **קנאסוהו** לעבד בשטר מתנה זה והגט צידד הכוה ליה האי עבד כחארה וגיטא וחאירה בלו לה כאחד: **והזר מהלכת אל קנה**. דכי אמור רבנן חזרו של אדם קונה לו לאו בחזר מהלכת אמור ששאני מקרקעי דיניי ממקרקעי דלא נידי ורבא גופיה אמרה דלא קני בשניים אחוזין (ב"מ דף טז ע"ב): **כפופא** דאניו ראי להלך: **הזרה הבאה לאחר מאלו**. כגון תלך לה גט בחזר חזירו והלך בעל תלך ומכר לה את התר לאו נעל לה בזמנה והא ודאי אינה מגורשת דמאן מגרש לה דכשנתן הבעל והגט בחזר לא שלה הייתה דתקמי לה חארה כאילו נתנו בידה וכי אתא האי בחזר לידה לאו מנכא הבעל אחיה לה דנייהו נתן לה החזר והגט ביחד: **ממה ידע דאיס**. בגימורין על כרחא: **ואף חירה**. ציעא נמי ליהלוי בין ושמעה בין בעל כרחא בלון חזר שיהיה שלה קודם שזרק הגט לתוכה:

וַיַּעַל מִצְרָיִם וַיֵּלֶךְ מִדֶּשֶׁת שִׁינְיֹת. (וַהֲלֹא שִׁינְיֹת? אֲשֶׁר עֹשֶׂה שְׁלִיחַ לְקַבֵּל מִדַּעְתָּה אֶת צֶלַע הַכְּרָחָה אֲשֶׁר נַעֲשֶׂה שְׁלֹחָה שֶׁתִּתְּגַדֵּשׁ בְּקִבְלָתוֹ אֶת צֶלַע הַכְּרָחָה עֹשֶׂה שְׁלִיחַ לְהוֹלִיכָה וְנוֹתֵן לָהּ עַל כְּרָחָה: וְקִמְשׁוֹ שְׁלִיחַ לְקַבֵּלָהּ. בְּצִפְרִיקֵין דְּלִקְמֵן (דף סג:) דִּנְפָקָא לֵן מוֹשְׁלָה וְשֹׁלְחָה^א) קָרִי צִיָּה וְשֹׁלְחָה בִּלְלָה מִפִּיק ה"א: קִטְנָה. אֲצִיָּה מִקְבֵּל גִּטְיָה כְּדִנְפָקָא לֵן בְּכַחוּצוֹת בְּפָרֵק נַעֲרָה (דף מ.) מוֹיִלָּה וְהִיתָה^ב):

הבאה לאחר מכן. וא"ת והא שמעינן שפיר מעבד דלא גזירין מש
ומילתא דלא שכיחא היא ולא גזרו בה רבנן: **אמר** שליוחות מידה אי
וולא גרע משליוחות ובמציאה דזכות הוא קני אע"פ שאינו עומד בזה
ההא דכתב לה שטר מתנה עליו אע"פ דלא הויא דומיא דדיה דמתנ
ואתמניין דלא גרע משליוחות לקנות במדי דזכות הוא לוי אכל בשאר דבר
שליוחות כמו שליוח מהלך אע"פ דמטעם די לא קני וא"ת דב שימי מה
היא בפ"ב דקדושין (דף מה). ומילתא דפשיטא היא לכ"ע וי"ל דרב
דליתא בעל כרחא לענין חזר נמי איתרביא משום די לא מיתסבר לוי
להגיד ראייה משליוחות להזכיר רבנן דלשליחות

וְאִיבָעִית אֵימָא שְׁלִיחוֹת קִרְבָּלָה נָמִי אֲשַׁכְּחֵן בְּעַל כְּרַחֵה. מַשְׁמַח
ע"י אֵב אֲע"א דְּשֹׁאֵר שְׁלִיחָא לֹא הוּא אֵלֶּה מַדְעֵמִיהָ חֲשִׁידָא שֶׁ
דוֹמִיֵּא לִידֵּהּ כִּיּוֹן דְּאֲשַׁכְּחֵן חֲזַר צַעַל כְּרַחֵה כְּגוֹן חֲזַר שְׁהִיָּה לֵה קוּדֵם לָכֵן
לֹא הוּא צַעַל כְּרַחֵה כְּמוֹ שְׁלִיחוֹת דְּאֵב * לִיכּוּלָה לְהַפְקִידוּ וְלֹא מַתְגַּר
יִקְצֵל גַּם צַעַל כְּרַחֵה. וְדוֹחֵק: **שְׁכָן אֵב** מִקְבָּלָא גַּם לְבִתּוֹ קִטְנָה
מְגִדְּמֹחָא בִּפ"ב דְּקוּדְשִׁין (דף מה.) דְּלֹאֵר קוּדְשִׁין מַדְעֵמָא אֲשִׁיד וְלֹא ה'
מַתְגַּרְשָׁה יִכּוּלָה הֵיאָ לְקַבֵּל כְּמוֹהוּ וְכֵן פִּירֵשׁ שֶׁס' בְּקוּדְשִׁין וְעוֹד אֲמֵרִינֵן
אֲחוּרָא אֲשִׁיד לְמִיָּא דְּמִיָּא כְּמוֹהוּ דַּע"ז * חֲזַר אֲשִׁיד מְגִדְּמֹחָה שְׁלֵמָה

י"ק שני גימטין **כא.**

מלך מִהֵבָּא עֵרֵב הַיּוֹצֵא ב'י'. קָשָׁה לִרְי"י דְּזֵרֵשׁ הַנוּשָׁא (כְּמוֹת) 77 קב. י"ב) פִּלְגֵי ר' יוֹחָנָן וְיֵשׁ לְקִישׁ בְּחִיב אִנִּי לָךְ מִנֵּה בִשְׁטַר וְקוֹאֲמֵר הֵם כְּתוּבֵי מֵחֵךְ דְּעֵרֵב וּפִי' בְּקוּנֵט' דְּפִלְגֵי אִי חֲשִׁיבָא הוּדָאָה אִ"ב מִשְׁמַע דְּעֵרֵב מִחִיב לִיה מִשּׁוּם הוּדָאָה שְׁמוּדָה דְּנִעֲשָׂה עֵרֵב

בשעת מתן מעות נודמייתי לה עלה
והכל משמע זהוהא שטרף הוא
משעבד נפשיה להסחייב מעתה^א ולפי^ב
ר"ת^ג דהסם דלל מפרש משום הודאה
יחא וי"ל דכתבתי פליגי בן ננס ור'
ישמעאל בין שכתב בשטר מוצר וכן מודה
שאני ערב בין שכתב צו ואני נעשה
ערב מעכשיו דרישא דקתי ערב
היולא אחר חיתום שטרות משמע
דפליגי בזהוהא מדלל נקט בזה
לישנא ערב שלל בשעת מתן מעות
חייב^ד ומדמהדר ליה בכפיא הרי שהיה
חונק חציירו^ה משמע דפליגי נמי בחנוק
ומייתי הכא ממנוק דמשמעבד אע"פ
שלל היה השטר שלו ולפי^ו הקונטרס
דפליגי בזהוהא אע"פ דמן הוליא עליו
כצו דיו גובה כו' הסם בכתב וחסם
מחתיו ופלוגמתייהו שלל חסם^ז וערב
נמי איירי כשלל חסם אלל שכתב אני
ערב^ח ומסר לו השטר בפי עדים^ט׃
והי' לכתא בכפופא כפות וישן
בעיניו כדמשמע לקמן

בְּזוֹרוֹק (דף ע"ט). דְּלֹאמֶר (כ"ט)
לֵה גַט וּמִמֶּנּוּ בִיד עֲבָדָה יֵשֶׁן וּמִשְׁמֶרְתּוֹ
הִרִי זֶה גַט יַעֲזוֹר אֵינּוּ גַט דְּהוּא
חֲזַר מִשְׁתַּמֵּר שָׁלָל לַעֲתָה
וּפִרְיָן יִמְצָא מֵהָאִי הִרִי גַט חֲזַר
מֵהַלְכָּה הִיא וְכִ"ת יֵשֶׁן שְׁאִי וְהִסְמֵר
רָצָא כֹל שְׁאִילוֹ מֵהֶלֶךְ לֹא קִנָּה עוֹמֵד
וְיוֹשֵׁב לֹא קִנָּה וְהִילְכְתָּ בִּכְפּוֹת וּפִי'
בְּקוֹנְטֵרַס בְּהֵיָא קֹאמֶר רָצָא דִּיעִזּוֹר
אֵינּוּ גַט' וְכֵן פִּסְקוֹ הַלְכוֹת גְּדוּלוֹת
דְּכַפּוֹת יֵשֶׁן צִינִין וְלִיכָא לְמִימַר דְּהִרִי
פִּירִיחוֹ וְהִילְכְתָּ בִּכְפּוֹת לֹא חֲשִׂיב חֲזַר
מֵהַלְכָּה דְלֹא דְמִי לְעוֹמֵד וְיוֹשֵׁב וְכִיּוֹן

דכפות מועיל יסן לחוד נמי מועיל
וועלעס רבא לא איירי בכפות דא"כ אמאי קאמר רבא ניעור אינו
גט דהוי חזר המשמרת שלא מדעתה אפילו הוי משמרת לדעתה
בגון שידיו כפותות בחזל ואוחזותו צידה לא הוי גט דחזר מהלכת
היא דומיא דקלתה דאי לאו דקאמר ההם בפ"ק דצ"מ (דף טו)
דמינח ניח ואיזי דקא מסביא תותא לא הוי גט אע"ג דמשמרת
לדעתה אלא ודאי רבא בכפות איירי^י וכי לא ידע אכתי דאיירי
בכפות הוה מני למיפרך מאי איריא דניעור אינו גט משום
דמשמרת שלא לדעתה אפי' משמרת לדעתה נמי חזר מהלכת
היא אלא דעיינא מינה פתח: **א**רץ בחצר דגוור משום חצירה

חֲסֵדָה הַבָּהֶה לְאַחֵר מִכָּאן וְיִלְדֵי דְבַעֲצָד וְדֹאֵי לֹא גִזְרִין¹ דְּאִיירִי כִפּוֹת
וְיִלְדֵי וְלֹא הֵי דּוּמִיָּא דִיד דְקֵי מִכָּה שְׁלִיחוֹת דְּזִכּוּן לְאַדָּם שְׁלֹא כִפְּנוּ אִלֵּי²
לִימִתָּא צַעַל כְּרֹחֶה תַּחְגַּרֵּשׁ מִכָּה שְׁלִיחוֹת וְיִלְדֵי דְדּוּקָא לַעֲנִין שְׁלֹא כִפְּנוּ
³ צַעֲנִין דּוּמִיָּא דִידֵה דְלֵאֵלֵּיכ׳ חֲזַר מֵהִלְכַּת אֲמִיָּא לֹא קִנָּה תְּקִנָּה מִטַּעַם
שֶׁקָּשָׁא לִיה אִטּוּ לֹא יַדַּע דְּשְׁלִיחוֹת מוֹשְׁלָה וְשְׁלֹמֶה אִתְּרַבְּרִי הֵא בְּרִייתָא
יִסְבֵּר כִּיּוֹן דְּאִשְׁכַּחן בְּשְׁלִיחוֹת דְּמַתְּגַרֵּשׁ צִלָּא הִגְעַת גַּט לִיָּה אַע״ג
לְמַיְימֵר דְּקַפִּיד קִרָּא אֲחֵי לִיְהוּי דְּוֹמֵרִי דִיד⁴ וְאִבִּי מֵהֲדֵר לֹא דִלָּן
וְיִלְדֵי וְשְׁלֹמֶה וְאַחֵר אִתְּרַבְּרִי מִטַּעַם דִּי:

והוא נקרא "המורה נבוכים". המורה נבוכים הוא ספר פילוסופי מאת הרמב"ם, המכיל שלושה חלקים: חלק ראשון, המכיל עשרה פרקים, עוסק במושגים פילוסופיים כלליים; חלק שני, המכיל עשרה פרקים, עוסק במושגים תאולוגיים; חלק שלישי, המכיל עשרה פרקים, עוסק במושגים אתיקיים. המורה נבוכים הוא ספר חשוב מאוד בתולדות הפילוסופיה היהודית, והוא נחשב לאחד מספרי הפילוסופיה העברית החשובים ביותר.

עין משפט
נר מצוה

סב א מיי פֿי' מהל' מלו טוש'ע ח'מ ס' עשן פד טוש'ע ח'מ ס' קטע סעיף 7:
ב א מיי פֿי' מהל' גירושן הלכה י' עשן פד טוש'ע ח'מ ס' קטע סעיף 1:
ג ד ה ר מיי פֿי' מהלכות גירושן הל' י' (ורחל'ת) סג עשן פד טוש'ע ח'מ ס' קטע סעיף [טז טז] יח:
ה א מהלכות זמ' הלכה א מהל' עשן פד טוש'ע ח'מ ס' רמה סעיף י':
ו א מיי פֿי' מהל' גירושן הלכה י' עשן פד טוש'ע ח'מ ס' קטע סעיף 7:

תורה אור השלם

וְכִי יִקַּח אִישׁ אִשָּׁה
וַיִּבְעֻלָּהּ וְהָיָה אִם לֹא
תִמְצָא חֵן בְּעֵינָיו כִּי מִצָּא
בָּהּ עֲוֹנוֹת דְּבָר וְכָתַב לָהּ
סֵפֶר כְּרִיתוֹת וְנָתַן בְּיָדָהּ
וּשְׁלָחָהּ מִבֵּיתוֹ:
דְּבָרִים כֹּד א

גליון הש"ס

תוס' ד"ה ואב"א וכו' דיכולה להפקירו. קשה לי הא מ"מ משכחת בחזר דקטנה שהוא צע"כ דא"י להפקיר:

הגהות הב"ח

(א) תום' ד"ה והילכתא
וכו' דאמר רבא כתב וכו'
דהויא ליה קלר:

מוסף תוספות

[illegible]